

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Ἀθήναις φρ. 15.—Έν δὲ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16.—Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΜΒΡΑΖΗΣ—ΜΙΣΥΡΛΗΣ—ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ.

Έπληξαν και τὰ Τζούμερκα μαζί με τὸν Ἀμβράζη,
 ποῦ εἶναι ὅλος ὠμορφιά, χαμόγελο και νεάτα,
 κι' ἔν τῆς γυναίκας του φρονιᾶ κανέναι τὸν φωνάζη,
 μὰ λέει πῶς τὴν τάιζε αὐτὸ με σοκολάτα.
 Ποιὸς τοῦ Ἀμβράζη τοῦ κομψοῦ τῆ μούρη θ' ἀντικρύση,
 και θὰ πιστέψη πῶς αὐτὸς ἴμφορεῖ νὰ κακουργήση;

Μὰς κάνει ὄρκο πῶς ποτὲ δὲν σκότωσε κουνουπι,
 πῶς οὔτε κόττα ἔσφαξε τὸ τρυφερό του χέρι,
 ἀλλὰ κι' αὐτὸν τὸν ἔφαγε τὸ πείσμα τοῦ Τρικούπη,
 και ὄχι τὸ ἀνήλικον ἢ τὸ χρυσὸ του ταῖρι.
 Ἄν ἔμενε μέσ' στὴ βουλή κι' ἡ γλώσσα τοῦ Ἀμβράζη,
 τὸν Καραπάνο ἤθελε συχνὰ νὰ τουλουμάζη.

Κι' ὁ Νίκος μας ὁ Μισυρλής ὁ μοσχαναθρεμμένος
 πολὺ μικρὸς γιὰ τὴ βουλή εὐρέθηκε ἀκόμα,
 ὅμως αὐτὸς δὲν ἔφυγε καθόλου θυμωμένος,
 και τὴν ἀλήθεια ἴφωναξε τ' ἀληθινὸ του στόμα.
 Νειάτα θερμὰ, χαρούμενα και ἐνθουσιασμένα,
 ποτὲ δὲν λένε ψέμματα και λόγια μασσημένα.

Και τώρα, ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους, τί νὰ γίνη;
 νὰ ἐκλεχθῆ ὁ Πρόεδρος! . . λοιπὸν ψηφοφορία. . . .
 Ὁ Κουμουνοῦρος ἔχασε τὴν πρώτη του γαλήνη,
 και βλέπει ἴσῳ κατὰχνιὰ κι' ἐμπρός του τρικυμία.
 Μ' αὐτὰ τὰ ξεκουμπίσματα δὲν τοῦμεινε πιά φίλος,
 και σ' ἓνα στυλο ἀκουμπᾶ ἀκίνητος σὰν στυλος

Ὁ Σίρ Τρικούπησ ἔβαλε τὸν Σπύρο γιὰ ταμποῦρι,
 και ὅσο τὸν πανίσχυρο Πρωθυπουργὸ κυττάζει,
 σ' ἐκείνη τὴν ἀγέλκστη κι' Ἑγγλέζικῆ του μούρη
 ξερὸ ξερὸ χαμόγελο γιὰ μιὰ στιγμή χαράζει.
 Μὰ πέρνει κι' ὁ Ἀλέξανδρος ταμποῦρι τὸν Ἀντώνη,
 και νά! ἀρχίζει πόλεμος, φωνὴ, τρεχάλα, σκόνη.

Ὁ Δεληγιάννης κάθεται μαζί με τοὺς ἐννιά του,
 πότε μιλεῖ με σοβαρὸ ἴστον τάδε ἢ ἴστον δεῖνα,
 πότε μιλεῖ μονάχος του γιὰ τόσα τρόπαιά του,
 και σκέπτεται Συνέδρια, στεφάνια, Βερολίνα.
 Ἐκεῖνος μὰς ἐτέντωσε με λόγια φουσκωμένα,
 και ὄχι ἡ Ἀκρόπολις και τὸ εἰκοσιένα.

Ταρχμ. τατάμ, ο πόλεμος οργήγορα αρχίζει, και η βουλή εύρισκεται στην αποθέσει της, τον εαυτό του μοναχά ο Θεόδωρος ψηφίζει, και τέλος Πρόεδρος πετξ ο σίρ Βαλαωρίτης. Ζήτω, φωναίς, φιλήματα απ' της καρδιάς τὰ βράθη, μὰ ποῦναί ο' Αλέξανδρος; . . από παντού έχάθη.

Ε! τότε άφησα κι' εγω την ύψηλή μου θέσι, και σαν κοιμήθηκα βαθυά την νύκτα μου έφάνη σαν ναθελε ο κύριος Προωθπουργός να πείση μες 'στης γνωστής Πλατείας του τ' ώραίο συντριβάνι. Μά παλι σαν να έτρεξε μες 'στ' άνοικτό του σπητι, διαβάζοντας εξάψαλμο για τον Βαλαωρίτη.

Souris.

Είς την Βουλήν τον 'Αριστέιδην Οικονόμου.

Όταν μία θέσις της αντιπροσωπείας των Κελαθρύτων μένει κενή, εις τον κάλαμον παντός πολίτου ποθοῦντος να βλέπη ύλας τὰς ύπεροχάς συγκεντρουμένας εν τῷ περιβάλλῳ της 'Εθνικής 'Αντιπροσωπείας αυτομάτως εμφανίζεσαι το όνομα εκείνου, όστις τόσον γενναίως, εθνικώς και άξιοπρεπώς τ' άντεπροσώπευσε κατά την Η' περίοδον της Βουλής, εκείνου, τον όποιον τὰ συνησπισμένα πάθη της 'Αντιπολιτεύσεως ήμπόδισαν να εκλέξωσιν αντιπρόσωπόν των οι 'Αθηναίοι, εκείνου όστις μεταξύ όλων των πολιτευτών ενεβάθυνε μετά πλειοτέρου φίλτρου εις τὰ τρωτά της εθνικής ζωής μας και έμελέτησε τὰ μέσα της θεραπείας των—το όνομα του **'Αριστέιδου Οικονόμου.**

Ο πολιτευτής ούτος είναι ο θερμότερος υπέρμαχος ιδεών σωτηρίων δια τὸ 'Εθνος. Δέν είναι πολιτευτής εκ συμφέροντος, ούτε εκ τυχαίας φιλοδοξίας, ούτε ένεκα περιστάσεων· αλλά πολιτευτής εκ φύσεως, εκ κλίσεως. 'Επολιτεύετο και ως φοιτητής και ως δικηγόρος και ως Εισαγγελεὺς και ως Βουλευτής.

Πολιτεύεται τώρα και ως ιδιώτης. Έχει κατασκευάσει εν τῷ πνεύματι αὐτοῦ ιδεώδες ελληνικής πολιτικής και ποθεῖ να ἴδῃ αὐτήν εφραρμοζομένην, άδιαφορῶν περι τοῦ εφραμοσοντος.

Τὸ ιδεώδες της πολιτικής αὐτῆς είναι άρνησις της τρεχούσης πρακτικῆς των 'Ελλήνων πολιτικῆς, δι' ἧς έχομεν Σύνταγμα και έσμέν δούλοι, έχομεν πόρους και εἰμεθα καταχρεωμένοι, έχομεν δυνάμεις και δέν έχομεν στρατόν, έχομεν μέλλον και δέν έχομεν παρόν.

Του κ. 'Αριστέιδου Οικονόμου τὸ πρόγραμμα είναι εύρύ.

Θέλει την χρηματικὴν πίστιν δι' όλους και προτείνει την κατάργησιν του τραπεζικοῦ μονοπωλίου.

Θέλει την δικαιοσύνην δι' όλους και πολέμεῖ την δικαστικὴν ἰσοβιότητα, υπό τὸ θάλαπος της οποίας διεκορευθή η' Θέμις.

Θέλει την άνεσιν δι' όλους και μάχεται υπέρ καταργήσεως των τελωνειακῶν δασμῶν των πρώτων εφοδίων της ζωής και των πρώτων της βιομηχανίας υλών. Θέλει την χειραφέτησιν των δουλοπαροίκων γεωργῶν

και προτείνει την αναθεώρησιν των διπλωμάτων των μεγάλων γαιοκτησιῶν.

Θέλει την έντασιν της κατωτάτης παιδείσεως και τον ριζικόν καθαρισμόν του Πανεπιστημίου.

Θέλει στρατιωτικὴν θητείαν ενός έτους, ών σύμφωνος εν τούτῳ μετὰ του κ. Τρικούπη· θέλει την αύξησιν του στρατιωτικοῦ σιτηρεσίου και τον οργανισμόν στρατιωτικοῦ ταμείου δια τὸ πολεμικόν μέλλον της 'Ελλάδος.

Ο κ. Οικονόμου έχει τον λόγον δυνατόν, είναι ο κελ-λιτεχνικώτερος των ρητόρων της Βουλής και παρὰ τῷ πολιτικῷ αὐτῷ συγκιρνώνται τὰ πλέον άρρηρημένα των αισθημάτων μετὰ των θετικωτέρων ιδεῶν και κί μεταφορικώτεροι εἰκόνας μετὰ πληθῆος ξηρῶν αριθμῶν και γεγονότων.

Δέν είναι εκπροσωπημένος δημοκρατικός· έχει ἴδιαν λέξιν δια τὸ χρώμα της πολιτικῆς του· είναι λαϊκός. Θέλει την ὕλικήν, ήθικήν και πολιτικὴν ανόρθωσιν του λαοῦ, άδιαφορῶν δια τὸ πολίτευμα. Είναι μάλλον κοινωνιστής η' δημοκρατικός, υπό την στενήν έποψιν του τίτλου του άρχηγού του κράτους.

Ελπίζει την δια της έπιβολῆς του λαοῦ ριζικὴν μεταλλαγὴν της τρεχούσης πολιτικῆς πρὸς τὸ ὕλικόν και ήθικόν συμφέρον των μεγάλων λαϊκῶν ομάδων και ἴδιζ των μέσων και κατωτάτων κοινωνικῶν στρωμάτων.

Δια τούτο έννοῦσε να εκλεγθῆ Βουλευτής εκ των σπλάγγων της πρωτεύουσας, διότι η' πρωτεύουσα είναι παρὰ τὸ πλεῦρόν της κρατούσης φουλοκρατίας και πρέπει ο' κλονισμός να προέλθῃ εγγύθεν.

Έχει σχηματίσει στερεάν δημοτικότητα περι τὸ όνομα του· αγαπάται όχι μόνον υπό άτομων, αλλά ὑφ' ομάδων ολοκληρῶν. Αι υπερτετρακισχιλίου ψήφοι ες ελαβεν ως Βουλευτής 'Αττικῆς ἦσαν ψήφοι πλατωνικά. Οὐδεμία αἴθουσα ὑποψηρίου εδέχθη τόσας έπισκέψεις καθ' ομάδας πεπικνωμένας. Τὸν έπεσκέπτοντο τμήματα κοινωνικά.

Δυναμέθα να εἴπωμεν ότι αὐτός έχει τὸ πολυπληθέστερον κόμμα, άσχηματίστον, ανεπίσημον, αλλά διαθέτον τούς μεγαλειτέρους αριθμούς των ανεξαρτήτων πολιτῶν, οἵτινες εκουράσθησαν κμψθέντες υπό της φουλοδιοικήσεως και θέλουν ανόρθωσιν των πεπτωκότων και εισαγωγὴν ριζικῶν μεταρρυθμίσεων.

Αν τῷ κ. Οικονόμου, ὑποψηρίου ὄντι 'Αττικῆς, τὰ Κελαθρύτα τῷ εδέθησαν κάλην, πολλῶ μάλλον όφείλουσι να πράξωσι τούτο τώρα, ὅτε έχήρυσσε μία θέσις αντιπροσώπου των.

Είς τὰ Κελαθρύτα όφείλομεν τον Οικονόμου της 'Ογδόης Βουλευτικῆς Περιόδου· εις τον πατριωτισμόν και τον ένθουσιασμόν των Κελαθρύτων δέον να όφείλωμεν και τον Οικονόμου της 'Εννάτης Βουλευτικῆς Περιόδου.

Καλιόζιν.

N. AMBRASIS

'Εξ όλων των αντιπροσώπων οὗς μάς απέστειλαν αι Νέαι 'Επαρχίαί, ο πρωτοτυπώτερος όλων ήτο ο εξωστεις βουλευτής 'Ισομερκων **N. 'Αμβράζης.** Προηγείτο της εισόδου η' φήμη του. Φήμη άκραιία, μαύρη. Ητο γνωστόν ότι κατηγορήθη υπό των συγγενῶν του επί φοβερῷ κακουργήματι, φόνῳ βραδεῖ, δραματικωτάτῳ, εκ

προμελέτης, εναντίον της συζύγου του. 'Εξεδόθη βούλευμα άθωωτικόν, αναστέλλον πρὸς καιρόν την ποινικὴν κατ' αὐτοῦ καταδίωξιν. Ο κόσμος ήτο περίεργος να τον ἴδῃ· πῶς θ' αντιμετωπίσῃ την Βουλὴν υπό τὸ βάρος τῆς αὐτῆς κατηγορίας· περιεργότερος ήτο να τον άκούσῃ πῶς θ' απολογηθῆ κατ' αποδιδόμενου αὐτῷ τοιούτου ἐγκλήματος. 'Ηδῃ και τον εἶδε και τον ήκουσε. Και την χειρὰ του εψυσε· και ἰλαρότητα εκ των λόγων του ήσθάνθη· και συνεκινήθη· και εύρέθησαν οι απολογηταί του· και ήγέρθησαν οι διώκται του. Και τον εξέωσαν της Βουλῆς σχεδόν μετὰ λύπης και τινος ένδιαφέροντος. Ο κόσμος είναι τοιούτος· λησμονεῖ εν αἴσθημα πνίγει τὸ άλλο· η' παρυσία επιβάλλει· η' επιείκεια προχωρεῖ· εως ὅτου συλλέγονται αι δυνάμεις και επανέρχεται πάλιν τὸ κράτος του πρώτου αισθηματος.

'Αλλ' ο' 'Αμβράζης δέν εξεδιόχθη της Βουλῆς ως υποτιθέμενος κακούργος· υπεβλήθη ως ανήλικος. Ποία αντίθεσις! Να πολεμῆ εις ανθρωπος την περι κακούργου ὑπόληψιν και συναμα την περι ανηλικίου πρόληψιν. 'Εγκληματίας και βρέφος! Και να άρνηται και τὰ δύο, επικαλούμενος Ούγκῶ και Βρωμοσπητάκην, θεόν και διαβολόν, μοιχόν και Χρυσόστομον, μαρτυρικά και γράμματα χωρικῶν.

Δια τούτο τὸ βουλευτικόν μέλλον δέν εκλείσθη ακόμη εις τον 'Αμβράζην. Επιμένει μάχιστα άμέσως να εκτεθῆ ως ὑποψήφιος και την φορὰν αὐτήν, ως μάς εἶπεν, είναι βέβηκος ὅτι τόσα θα προμηθευθῆ πιστοποιητικά, ὥστε θα παρτάξῃ πρὸ της Βουλῆς να τους ἴδῃ ὀφθαλμοφανῶς, εἶα πρὸς ένα, και τους τριακονταένα Μαρτίους η' Μάϊους του, θά φέρῃ μάχιστα χιόνα εκ των πρώτων και γρασιδι εκ των δευτέρων.

Οὐδέποτε εἶδον κολοσσιώτερον εκτισμένον ανθρωπον. Είναι ως τὰ πρωτόκτιστα των αρχαίων τείχη, εσχηματισμένοσ εξ ὀγκολίθων. Και του Κυβερνήτου Πετιμεζά πλατυνωτότερος. Τεμάχιον βράχου άπεσπασμένον, εἶς εκείνων τὰ ὅποια την νύκτα παρυσιάζονται ως σκιαί η' φαντάσματα ανθρωπων. 'Αλλ' ο' 'Αμβράζης δέν είναι διόλου φάντασμα· είναι αὐτός διδαχθείς να βραίνη επί των δύο ποδῶν του και άξιών να γίνῃ βουλευτής, άφου τόσαι άλλοι Μινώταυροι βουλεύονται περι της πατρίδος ὑπὸ σκιάν. Και ὡς τὸ πρόσωπόν του δέν γρονθοκοπεῖται διόλου με τὸ βούλευμα εἶνα παρίσταται ως . . . κατακτητής καρδιῶν. Οι ζωηροί ὀφθαλμοί του συνδυάζονται με τὰ κανονικά χαρακτηριστικά του και γλυκινόμενοι εις δυνατόν μειδίμα περιάπτουν εις τον ὀγκόλιθον τυροφερότακ. Ο' 'Αμβράζης κομψεύεται και δυνατὰ μάχιστα. Μαρτυροῦσι τὰ θαυροτικά του, αρχαιοτάτης αληθῶς εποχῆς, αλλά κομψά.

'Υπὸ τοιούτου σώμα κρύπτεται βεβαίως ψυχή πολὺ δυνατή. Τὸ απέδειξεν εν τῇ ὁμιλίῳ του εις την Βουλὴν. Και περ ὑπὸ τὸ βάρος φοβερῆς κατηγορίας ὁμίλησε μετὰ θάρρους. 'Εκλασεν, εγέλασε, συνεκίνησεν, ήρθῆ εις ὕψος φωνῆς, ήλλαξεν ὕφος λόγου, επέβηκεν εις τον θόρυβον, ήκούσθη. 'Εάν έμενε βουλευτής, ο περὸνάρχης Καραπάνος θα εύρισκε τον μισητότερον αντίπαλόν του. 'Εν τῷ άγροτικῷ ζητήματι θα έμροφούτο εις Πάρνελ δια τους 'Ιρλανδούς της 'Αρτας.

τὸ ὅποτον ήνάγκασε τον αγαθόν κ. Δημητρακάκην να εἴπῃ λίαν μετριωρόνως περι εαυτοῦ και των συνδέλφων του: 'Ολοι μας έχομεν εις την βράχην τοιαυτά βουλεύματα.

'Αριθ. 3.

Τὸ Συμβούλιον των εν 'Αθήναις Πλημμελειοδικῶν συγκείμενον υπό του δικαστοῦ Α. Χωματιανοῦ προεδρεύοντος, κωλυμένοσ του Προέδρου και των αρχαιοτέρων δικαστῶν, Χ. Σοφικανοῦ ανακριτοῦ και 'Ιωάννου Βουλπιώτη.

Συνελθόν εν τῷ πρὸς διάσκεψιν δωματίῳ την 30 Δεκεμβρίου 1878 παρυσίασ του Εισαγγελέως Γ. Μπένση και του υπογραμματέως 'Ηλία Γαβαλά, ἴνα συσχεψάμενον άποφανθῆ επί της εζῆς υποθέσεως.

Ο Νικόλαος 'Αμβράζης κατηγορήθη επί φόνῳ.

Συνεπέξ της καταγγελίας ταύτης διετάχθη και ενηργήθη τακτικὴ άνάκρισις κατά την δίοδον της οποίας εξεδόθη τὸ ὑπ' αριθ. 712 ε. ε ένταλμα φυλακίσεως υπό του ανακριτοῦ Χ. Σοφικανοῦ, και ταύτης περαιωθήσεως, ὑποβλήων πρὸς τὸ Συμβούλιον τουτο ο' παρ' αὐτῷ Εισαγγελεὺς την σχηματισθεῖσαν δικογραφίαν δια της ὑπ' αριθ. 1498 ε. ε. εγγράφου προτάσεως του εξέθεσεν ότι προκύπτει μεν εκ της ανακρίσεως, ὅτι ο' κατηγορούμενος βαρέως έφερε την πρὸ του γάμου του διακόμεσιν της συζύγου του και ὅτι ταύτην δια τούτο και δι' άλλους τινας λόγους μη διακριθθέντας εβασάνιζεν αικίζων περιφρονῶν οἰονει φυλακίζων εν τῇ οίκῳ του, άλλ' αι περι τούτου ένδείξεις συνδυάζονται πρὸς την εκθεσιν των ιατρῶν επισκεψάμενων την θανούσαν συζυγόν του και μη δυναθέντων να διαγνώσωσι τὸ αίτιον του θανάτου της ως εκ της προχωρησάσης σήψεως, δέν εἶσιν επαρκεῖς και πρὸς στήριξιν δημοσίας κατηγορίας κατ' αὐτοῦ επί φόνῳ, και προέτεινε να παύση πρὸς καιρόν της περαιτέρω ποινικῆς καταδίωξεως κατὰ του Ν. 'Αμβράζης επί φόνῳ της συζύγου του και διατάξῃ την εκ των φυλακῶν άπόλυσιν του.

'Ακούσων αὐτοῦ και προφορικῶς εν Συμβουλίῳ αναπτύξαντος την προκαταθεθεῖσαν πρότασιν του και άποχωρήσαντος.

'Ιδόν την Δικογραφίαν.

Σκεφθέν κατὰ τον Νόμον.

'Επειδὴ εκ της ενεργηθείσης ανακρίσεως προκύπτουσι τὰ εζῆς· ο' κατηγορούμενος Ν. 'Αμβράζης καθὸ σπουδαστής της Θεολογίας εσχετίσθη κατὰ τὸ έτος 1877 μετὰ του πρώην επισκόπου Στυρουπόλεως Κωνστ' Πλεζιώτου, εν 'Αθήναις τότε διακείμενος, υπό τὸ πρόσχημα δὲ του φίλου εισερχόμενος εις τον οίκον αὐτοῦ κατάρθρωσε καθ' εἶχε σύστημα πολλάκις οικογενειακόν γενόμενον σκάνδαλλον, να εμπνεύσῃ ερωτα εις την ανεψιάν του πρώην Στυρουπόλεως 'Ανδριάναν· άποτέλεσμα δὲ του ερωτος τούτου ὑπῆρξεν η' τέλεσις γάμου μετὰξὺ αὐτοῦ και της ρηθείσης ανεψιάς του πρώην Στυρουπόλεως. Πλήν μετὰ παρλευτιν ὀλίγου από του γάμου του χρόνου, εἶτε διότι δέν εύρεν, ως έλεγε, την συζυγόν του παρθένον, (ὅπερ λίαν πιθανόν, άλλ' ουχι και βεβαιωμένοσ εκ της ανακρίσεως, διότι αι προσαγόμενοι περι τούτου ιδιόχειροι ὁμολογίαί της συζύγου του κατηγορουμένου και του θείου αὐτῆς είναι λίαν άμφίβολον αν άπορρώσωσιν εἶς ελευθερίας τούτων θελήσεως, η' ακριβέστερον, ὅτι εγείρονται

'Ηδη άρξαμένης της συνεδριάσεως εκυκλοφόρει εις χειράς των βουλευτῶν τὸ εζῆς αξιοπερίεργον βούλευμα,

υπόνοιαι ότι τὰ ἔγγραφα ταῦτα συνετάχθησαν ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ἐν σχεδίῳ, ἀντεγράφησαν δὲ καὶ ὑπεγράφησαν τὸ μὲν ὑπὸ τῆς συζύγου του, τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ θείου αὐτῆς ὑπὸ κράτος τῆς βίας· εἶτε διότι, ὡς τινες μάρτυρες ἀναφέρουσι, μὴ λαθῶν ὄσση ἤλιπεν ὅτι θὰ λάβῃ προίκα ἢ ἄλλας λαθῶν ἐλπίδας κρείττονος ἀποκαταστάσεως καθ' ἃς ἔτι ἀχρον τετυφωμένος μετῆμελῆθη διὰ τὸν γάμον του, εἶτε τέλος ὡς ἄλλοι μάρτυρες βεβαιούσι διότι κερσθεῖς ὑπὸ ἐρωτος πρὸς τὴν μετ' αὐτοῦ συνοικοῦσαν γυναικαδέλφην του Ραλοῦν (ὅπερ καὶ τὸ πιθανώτερον, ἀφοῦ ἐπιστημονικῆ ἐξέτασις ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ γυναικαδέλφος του αὐτῆ ἦτο διακεκορευμένη) καὶ ποθὼν νὰ συζήσῃ μετ' αὐτῆς, ὡς μόνον κώλυμα εἰς πραγμῆκεσιν τῶν πύθου του τοῦτου διέβλεπε τὴν σύζυγόν του· μετὰ παρέλευσιν λέγομεν ὀλίγου ἀπὸ τοῦ γάμου του χρόνου ἤρχισεν νὰ κακομεταχειρίζεται ὅχι μόνον τὴν σύζυγόν του, ἣν ἐγκαλεῖστος ἐντός θυμῆκεσιν τινος τῆρῶν ἔδρε σκληρῶς καὶ ἐκάστην ἐνεκεν ἀσημάντων ὄλων καὶ ἀναξίων προσοχῆς ἀφορμῶν, ἐστὶν ὅτι δὲ καὶ ἀνευ τινος ἀφορμῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν θεῖον τῆς συζύγου του, τὸν πρῶτον ἐπίσκοπον Σαυρουπόλεως, ἐν πλειστάκις βραπίσας καὶ ἐπανειλημμένως τοῦ οἴκου ἐκβαλὼν ἐν ὄφρ νυκτὸς, ἐπὶ τέλος δὲ καὶ δεινῶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τραυματίας διὰ βρόχου, ἠνάγκασε νὰ ἀναχωρήσῃ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ μεταβῆ εἰς Ἀνδρον, τὴν ἰδικιτέραν πατρίδα του· μείνας δὲ οὕτως ὁ κατηγορούμενος ἀπόλυτος ἐν τῷ οἴκῳ κυρίως, ἐπέτεινεν εἰς ποσοῦτον βαθμὸν τὰς κατὰ τῆς συζύγου του κακώσεις, ὥστε συνεχῶς ἐκίνοι εἰς ἀγανάκτησιν τοὺς πλησίον τοῦ οἴκου του κατοικοῦντας, αὐτῶν δὲ μάρτυρες ἀμφοτέρων τῶν φύλων βεβαιούσιν εἰ μὲν ὅτι εἶδον πολλάκις τὸν κατηγορούμενον δέροντα ἀνευ τινος ἀφορμῆς τὴν σύζυγόν του, καὶ ὅτι προσδραμόντες εἰς βοήθειαν αὐτῆς ἐκτυπήθησαν καὶ οὗτοι ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου, οἱ δὲ (καὶ οὗτοι εἰσι γυναῖκες) ὅτι πλέον ἢ ἅπαξ ἡ σύζυγος τοῦ κατηγορουμένου ἐπέδειξε πρὸς αὐτὰς τὸ σῶμά της, ὅπερ ἦτο καταμέλανον ἐκ τῶν βροδισμῶν, ἔτεροι δὲ ἐπίσης αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι τῶν γερασῶν φωνῶν τῆς συζύγου του μάρτυρες, ἀναμνηστικῶν τῶν δὲ ἀξιοπιστίας, βεβαιούσιν ὡσαύτως ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἔδρεν αὐτὴν δις καὶ τρίς τῆς ἡμέρας ἀνηλεῶς, καὶ ὅτι ἐπαρτε τοῦτο εἰς συνήθειας καὶ ὠρισμένως ὡρας ἀφοῦ πρότερον προσέδενε ταύτην ἐπὶ τῆς κλίνης, ὅπως μὴ δύναται νὰ κινήται.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν περιστατικῶν τούτων προκύπτουσι βρεταὶ ὑπόνοιαι, ὅτι ὁ θάνατος τῆς συζύγου τοῦ κατηγορουμένου, ὑγειοῦς πρὸ τοῦ γάμου τῆς οὐσίας, δὲν προήλθεν ἐκ φυσικῆς αἰτίας, ἀλλ' ὅτι ὀφείλεται κυρίως εἰς τὰς συνεχεῖς κατ' αὐτῆς κακώσεις τοῦ κατηγορουμένου συζύγου της, καὶ τὴν ἐν γένει τυραννικὴν καὶ ἀγροῦσαν πρὸς αὐτὴν συμπεριφορὰν τούτου. Πλὴν ἐπὶ τῶν ὑπονοιῶν τούτων, ὡς, ὡς ὀρθῶς καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐν τῇ προτάσει του ἀναφέρει, ἢ πρὸς βεβαίωσιν τῆς αἰτίας τοῦ θανάτου τῆς συζύγου του γενομένη ἐπιστημονικῆ ἐξέτασις τοῦ πτώματος αὐτῆς δὲν ἡδυνήθη νὰ ἐνισχύσῃ, δὲν δύναται νὰ στηριχθῆ ἐπιτυχῶς δημοσίᾳ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου κατηγορία ἐπὶ προμελετημένῳ κατὰ τῆς συζύγου του φόνῳ, ἐνεκεν δὲ τούτου δέου νὰ πύσῃ πρὸς καιρὸν ἢ περαιτέρω κατ' αὐτοῦ καταδικάζεις.

Διὰ ταῦτα

Παύει πρὸς καιρὸν τὴν περαιτέρω ποινικὴν καταδίωξιν

ξιν κατὰ τοῦ Ν. Ἀμβρόζη ἐπὶ τῇ ἀποδιδωμένῃ κατ' αὐτοῦ πράξει.

Ἐδημοσιεύθη τὴν 13 Ἰανουαρίου 1879.

Τὸν κατὰ Ἀμβρόζη πόλεμον ἀνέλαθεν ὁ βουλευτὴς Ἀττικῆς καὶ Λεβιδῆς, ὁμιλήσας δις μετὰ πάθους καὶ ὀργῆς ἐν μέσῳ πολλοῦ θορύβου κατὰ τοῦ τέως Βουλευτοῦ Τσουμέρων :

Λεβιδῆς. Τὸ βούλευμα τοῦτο καὶ κατὰ τὸν Νόμον καὶ κατὰ τὴν Νομολογίαν καὶ κατὰ τοὺς συγγραφεῖς εἶναι βούλευμα ἀθωωτικόν. Ἄλλ' ἐπιτρέπεται πλησίον τοῦ βουλεύματος τοῦ ἀθωωτικοῦ νὰ θέσῃ τὴν βία μου καὶ ἐγὼ καὶ πάντες ὑμεῖς διὰ νὰ γνωρίσῃτε τὰ μέσα ἐκεῖνα, ἅτινα ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν, ὅπως, κατόπιν καταθέσεως ὠρισμένων καὶ εὐρισκομένων ἐν τῇ δικαιογραφίᾳ, ἐπέλθῃ τοιοῦτο. Εἶναι ἐπιτετραμμένον, κύριοι, ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου, ἀπὸ τοῦ οὐοῦ πρὸς νὰ λέγηται ἡ ἀλήθεια θαρρᾶλῶς, νὰ εἶπω ὅτι ἐγένετο **χρῆσις ὄλων τῶν μέσων**, ἅτινα ἔλαθον χώραν ὅπως Εἰσαγγελεὺς καὶ Συμβούλιον ἐκδώσει τοιοῦτο βούλευμα ἀπέναντι τῆς κοινῆς φήμης, ἀπέναντι τῆς κοινῆς κραυγῆς, ἣτις ἠγείρετο **ὅταν αὐτὸς ἐφόνευσεν τὴν ἰδίαν σύζυγον**, (θόρυβος).

Λεβιδῆς. Πρόκειται νὰ δικάσῃ ὡς δικάστῃς τῆς οὐσίας καὶ οὐχὶ τοῦ τύπου· δύναμαι νὰ εἶπω, ὅτι δὲν εἶναι δεκτὸς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν σεμνὸν αὐτὸν περίβολον, ὡς τὸν ὠνόμασεν ὁ ἴδιος, διότι φέρει ὑπισθῆν αὐτοῦ ἐν βούλευμα, ὅπερ ῥητῶς καὶ καθαρῶς φέρει, ὅτι βρεταὶ προκύπτουσι ὑπόνοιαι, ὅτι ὁ θάνατος τῆς συζύγου δὲν προήλθεν ἐκ φυσικῆς αἰτίας, ἀλλ' ὀφείλεται κυρίως εἰς τὰς συνεχεῖς κατ' αὐτῆς κακώσεις τῆς συζύγου της. (θόρυβος) Γινώσκω ἀληθῶς ὅτι ἄλλα κοινοβούλια ἐδέχθησαν καὶ ἀνηλικίως· οὔτε ὁ Φῶξ οὔτε ὁ Πιτ εἶχον συμπληρώσει τὸ 21ον ἔτος, ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ Κοινοβούλιον τῆς Ἀγγλίας. Διότι ὁ μὲν Φῶξ ἦτο 19 ἐτῶν καὶ 4 μηνῶν, ὁ δὲ Πιτ ἦτο ὀλίγον πρὸς ὑπερβαίνον ἐκεῖνον. Ἦσαν ὅμως ὁμολογούμεναι αἱ μέγισται ἀρεταὶ καὶ τὰ πολλὰ πλεονεκτήματα τῶν ἀνδρῶν ἐκεῖνων. Διὰ ταῦτα, ὡς δικάστῃς τῆς οὐσίας λέγω εἰς τὸν Βουλευτὴν ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέλθῃ ἀπὸ τὰς πόλεις ἐκεῖνας.

Εἰς τὸν κ. Λεβιδῆν καὶ τοὺς κατηγοροῦς του ὄλους συλλήθῃν ἀπήντησεν ὁ κατηγορούμενος ὡς ἑξῆς :

Ἀμβρόζη. Ἀξιότιμοι Κύριοι Βουλευταὶ. Μολονότι ὁ ἀξιότιμος Κ. Βουλευτὴς Ἀττικῆς καὶ Λεβιδῆς προηγουμένως ἐλάλησε καὶ ἐλάλησεν, ὅχι ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλὰ προκλήθεις ὑπ' ἐνὸς ἐτέρου, ὁ ὁποῖος κάθεται εἰς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα, καὶ τὸν ὀνομάζω, τοῦ Κ. Καραπάνου, καὶ δύναμαι νὰ τὸ ἀποδείξω, καὶ δὲν προσβάλλω κανένα ἀφοῦ τὸ ἀποδεικνύω (ὑψιθρισμός) Κ. Δεσποτικῆ, εἶσθε ἐξάδελφος τοῦ Κ. Καραπάνου, καὶ διὰ τοῦτο ἐνδικαίως εἶσθε ἀλλ' ἡ Βουλὴ πρὶν μὲ ἀποβάλῃ, πρέπει νὰ με ἀκούσῃ.—Μολονότι, λέγω, ὅσα εἶπον ὁ κ. Λεβιδῆς εἶναι ὄλων διόλου ἀσχετα πρὸς τὴν ἐνοστάσιν, ἣτις γίνεται κατ' ἐμοῦ, ἐγὼ σεβόμενος τὸν ἀξιότιμον Κ. Λεβιδῆν, ὡς εἶπὼ ὀλίγας λέξεις, καθόσον ἀφορᾷ τὸ κατ' ἐμοῦ βούλευμα (θόρυβος).

Πιστεύω κ. Βουλευταὶ, ὅτι ὄλοι σχεδὸν, ἐξαίρεσει ὀλίγων θὰ ἀνεγνώσατε τὸ εὐαγγελικὸν μυθιστόρημα τοῦ περιφήμου Βίκτωρος Οὐγκώ, τὸ ὀνομαζόμενον «Les misérables» (Ἄθλιοι) καὶ θὰ παρακκλήσω τὸν κ. Δεσποτᾶν νὰ μὴ με διακόπη, καθὼ ἐξάδελφος τοῦ κ. Καραπάνου, ἀλλὰ νὰ με ἀκούσῃ.

Ἐκεῖ, κύριοι, εἶδετε ὄλας τὰς περιπετεῖς καὶ ὄλας τὰς φάσεις τῆς κοινωνίας. Εἶδετε τὸν δυστυχῆ Γιάννη Ἀγιάννη καὶ τὸν Γκαστούραν. Τίς ἐξ ὑμῶν δὲν ἐκλάσεν, ὅτι ὁ δυστυχῆς Γκαστούρας κατηγορεῖτο διὰ πράξεις τὰς ὁποίας δὲν ἐπραξεν; Καὶ ἀλλιστα, ἐπαρουσιάσθησαν καὶ μάρτυρες, ὁ Βρωμοσπητάκης καὶ ὁ Φαθμοῦνας. Κύριοι, ἐγὼ εἶμι ὁ Γκαστούρας· σεῖς οἱ δικασταὶ καὶ Βρωμοσπητάκης καὶ Φαθμοῦνας εἶναι οἱ ἐχθροὶ μου οἱ ἐνταῦθα, καὶ πρῶτον ὀνομάζω τὸν κ. Καραπάνον.

Καραπάνος. Ἐγὼ δὲν καταδέχομαι . . . (θόρυβος).

Πρόεδρος. Δὲν σὰς ἐπιτρέπεται νὰ ἐρχεσθε εἰς προσωπικᾶ (θόρυβος).

Ἀμβρόζη. Διὰ νὰ ἐνοησῆτε, κύριοι, ὅτι συκοφαντοῦντες θέλουσι νὰ με ἐξώσωσι τοῦ Βουλευτηρίου, ἀποτεινόμενοι εἰς τὴν σεβαστὴν μερίδα, τὴν ὁποῖαν σεβόμεαι, διότι ἔχει μέγαν σκοπὸν εἰς τὴν πατρίδα καὶ ἰδίως πρὸς τὸν ἀξιότιμον βουλευτὴν Μεσολογγίου καὶ ἀρχηγὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως· ποῖαν σχέσιν ἔχει ἡ ἐνοστάσις τῆς ἡλικίας με τὸ βούλευμα, τὸ ὁποῖον ἐτυπώθη καὶ διανεμήθη σήμερον δαπάνῃ τοῦ χρυσοκονητῆρος Καραπάνου;

Εἰς βουλευτῆς. Ὅταν βλέπτε, Κ. Πρόεδρε, τοιαύτας παρεκτροπὰς, ὀφείλετε νὰ τὸν ἀνκαλέητε εἰς τὴν τάξιν. (θόρυβος).

Πρόεδρος. Τὸν ἀνεκάλεσα. (θόρυβος).

Ἀμβρόζη. Ἀπὸ τούτου τοῦ βήματος ἤκουσα τὴν λέξιν Χρυσόκονηθαρς προχθὲς καὶ διὰ τοῦτο ἐνόμιζον ὅτι εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ τὴν εἶπω καὶ ἐγὼ.

Ὁ δυστυχῆς Γκαστούρας, Κ. βουλευταὶ, θὰ καταδικάζετο ἀφεύκτως διὰ πράξιν, τὴν ὁποῖαν οὐδέποτε ἐπραξεν, ἐὰν ἡ ἀρετὴ τοῦ Γιάννη Ἀγιάννη δὲν ἤθελε συγκινηθῆ, καὶ ὥσση τὸν δυστυχῆ κατηγορούμενον· θὰ καταδικάζετο ἀναμφιβόλως. Εἰς τὴν θεῖον ταύτην εὐρίσκουμαι καὶ ἐγὼ σήμερον καὶ σὰς παρακαλῶ καὶ σὰς ἐξορκίζω εἰς τὴν εὐσυνειδήσιαν σὰς νὰ ἀποβάλῃτε πᾶν ὅ,τι ἐνετυπώθη εἰς ὑμᾶς ἐκ τῆς συκοφαντίας καὶ νὰ με ἀκούσῃτε ὡς δικασταὶ κατὰ ταύτην τὴν στιγμήν.

Αὐτοὶ οἱ συγγενεῖς μου, κύριοι, οἵτινες ἐγένοντο αἰτίοι τῆς κατηγορίας μου, αὐτὰ μοὶ ἔγραψαν πρὸ ἡμερῶν καὶ δύναμαι νὰ σὰς ἀναγνώσω τὴν ἐπιστολήν, «ὅτι σὺ ὑπῆρχες τὸ ἀθῶον θυμὸν καὶ ἐπέπρωτο σὺ μὲν νὰ πάθῃς ὅ,τι ἐπαθες, ἡμεῖς δὲ νὰ περιφερώμεθα ὡς ἐρῆμα πουλιὰ ἀνευ προστασίας. Τί ἤμην, κύριοι, ὅταν κατηγορήθην; Φοιτητῆς πτωχὸς καὶ ἠναγκαζόμενος νὰ ψάλλω εἰς τὰς Ἐκκλησίας διὰ νὰ σπουδάσω, νὰ ἐκπληρώσω τὸν μέγαν μου πόθον τοῦ νὰ σπουδάσω ἐπιστήμην. Εὐρέθη, κύριοι, μίαν σπεῖρα κακοῦργων, ἣτις με κατηγοροῦσε. Σὰς παρουσιάξω τὸ πρόσωπόν μου, κύριοι, αὐτὴν τὴν στιγμήν καὶ δύνασθε νὰ ἐνοησῆτε ἐὰν ἡδυνάμην ἐγὼ καὶ νὰ σκερθῶ τοιοῦτόν τι, ὅστις φρικτὸν αὐτὴν τὴν στιγμήν εἰς μόνην τὴν ἀνάμνησιν, ὅτι ἐγὼ ἤμην ὁ κατηγορηθείς. Μὲ καταδίκων τότε, κύριοι, διάφορα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δὲν θέλω νὰ ὀνομάσω.

Δ. Πάλλης. Καλλήτερά νὰ τὰ ὀνομάσητε.

Τινεῖς. Δὲν εἶναι ἀνάγκη, δὲν εἶσθε ὑποχρεωμένοι.

Ἀμβρόζη. Ὁ ἀθῶος, κύριοι, δὲν φοβεῖται, διότι ἔχει καθαρόν τὸ μέτωπόν του. Ἡ ἀθῶότης οὐδὲν φοβεῖται.

Κύριοι, ὄλοι ἐν γένει κατηγορήθημεν. Δὲν θέλω νὰ ἐξίσωσῃ τὸ μηδαμινὸν μου ὑποκείμενον πρὸς ἄλλα πρόσωπα κατηγορηθέντα, ἀλλ' ἀπλῶς θὰ ἀναφέρω παραδείγματα τῆς παλαιᾶς καὶ νέας ἱστορίας· ἐν τούτοις θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ σὰς ἀναφέρω ὀλίγα παραδείγματα ἀνθρώπων κατηγορηθέντων.

Τινεῖς. Εἶναι περιττὸν, Κ. Ἀμβρόζη.

Ἀμβρόζη. Ὀλίγα, Κύριοι. Ἐνόσω ἔζη αὐτὸς ὁ Σωκράτης, δὲν ἦτο ὁ κακοῦργος τῶν Ἀθηναίων; δὲν τὸν κατηγοροῦσαν ὡς κακοῦργον; Καὶ ὅχι μόνον τὸν κατηγοροῦσαν, ἀλλὰ καὶ τὸν κατεδίκασαν. Καὶ ἐν τούτοις, τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀρετῆς αὐτοὶ οἱ καταδικασάντες αὐτὸν, τῆς ἔστησαν ἀνδριάντα. Ἀρίνω, Κύριοι, τὸν Ἀριστείδην καὶ τὸν Φωκίωνα, καὶ ἐρχομαι εἰς αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ὁποῖον ὅχι μόνον κατηγοροῦσαν, ἀλλὰ καὶ τὸν κατεδίκασαν εἰς θάνατον. Καὶ ἐν τούτοις σήμερον 300 περίπου ἑκατομμύρια ἀνθρώπων πίπτουσι πρηνεῖς ἐμπροσθεν τοῦ σταυροῦ τοῦ κατηγορηθέντος καὶ ἀποθνήσκοντες ἐπὶ τοῦ σταυροῦ.

Τινεῖς. Δὲν ἔχουν σχέσιν αὐτὰ.

Ἀμβρόζη. Ἀρὰ γε αὐτὸν τὸν Χρυσόστομον δὲν τὸν κατηγοροῦσαν; Δὲν τὸν κατηγοροῦσαν δι' ἐὶς ἐγκλήματα; Τὸν κατηγοροῦσαν ὡς φονεῖα, ὡς μοιχὸν, ὡς πόρνον καὶ τὰ παρόμοια. Καὶ ὅχι μόνον τὸν κατηγοροῦσαν, ἀλλὰ καὶ τὸν κατεδίκασαν εἰς ἐξορίαν. Λοιπὸν, ὅσοι κατηγοροῦνται δὲν εἶναι καὶ ἐνοχοί, διότι δὲν εἶναι δύσκολον νὰ κατηγορηθῇ τις ἢ νὰ ἀποδείξῃ τοῦτο. Καὶ προκαλῶ πάντα νὰ μοὶ ἀποδείξῃ καὶ τὸ ἐλάχιστον, ἂν ἐγὼ ἐπραξά ἀπὸ τὰ φρικώδη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα οἱ ἀντίπαλοί μου ἠθέλησαν νὰ σέρωσιν ἐν τῇ Βουλῇ σκοπίμως, διὰ νὰ με ἐξώσωσιν ἐξ αὐτῆς.

Καὶ δικαί θέλουσι νὰ με ἐξώσωσιν;

Διότι ἡ πατρίς μου με ἔστειλε με τὴν ἐντολήν οὐδὲν νὰ ζητήσω, παρὰ μόνον νὰ φροντίσω νὰ ἐλαττωθῶσι τῶν δυστυχῶν ἐκεῖνων χωρικῶν τὰ βάρη, τὰ ὁποῖα τοὺς βασανίζουν ἀδικαίως, καὶ οἱ ὁποῖοι ἐν ᾧ ἐργάζονται ἀδικαίως, ἐν τούτοις πεινοῦν καὶ γυμνοὶ περιφέρονται. Καὶ ἐὰν, κύριοι, ἠθέλητε ἐλθεῖν εἰς αὐτὰ τὰ μέρη τὰ ἰδικά μου, ἠθέληεν σὰς κάμει φρικτὴν ἐντύπωσιν, διότι οἱ ἀνθρωποὶ ἐκεῖνοι δὲν εἶναι συνταγματικοὶ πολιῖται, διότι ἐκτὸς τοῦ Νόμου καὶ τοῦ Συντάγματος, ἐκτὸς τοῦ βασιλέως, ἀναγκάζονται ν' ἀναγνωρίζωσι καὶ ἄλλον αὐθέντην, τὸν Καραπάνον, ὁ ὁποῖος ἐπικαθεῖται ἐπὶ τῆς βρεχῶς των καὶ ἐκμυζᾷ ὡς βδέλλα τὸ αἷμα των. Δι' αὐτὸ θέλουσι νὰ με ἐξώσωσιν καὶ ἐπικαλοῦμαι τοῦ Κ. Ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ τῆς Βουλῆς Ἰλοκλήρου τὴν εὐσυνειδήσιαν. Ἐὰν πράγματι εἶμαι ἐνήλιξ νὰ με ἐξώσω ἐκ τῆς Βουλῆς, ἐὰν ὅμως ὅχι, ἂς σκερθῆ καλῶς, διότι ἐν ᾧ εἶμαι ἐνήλιξ με ἐξώσω ὡς ἀνήλικα, τότε ἡ κοινωνία, ἡ ὁποία θὰ με βλέπῃ ἐνήλικα, θὰ ἐκτιμήσῃ πολὺ καλὰ τὴν ψῆφον τῆς Βουλῆς, ἰδίως τῶν ψηφισάντων.

Ζυγομαλάς. Ποῖος ἔχει μεγάλα κτήματα εἰς τὴν ἐπαρχίαν σὰς;

Ἀμβρόζη. Ὁ Καραπάνος—Κύριοι, ἐνώπιόν σὰς εἶμαι κατηγορούμενος, σεῖς εἶσθε οἱ δικασταὶ μου· ἀλλὰ καὶ ὡς δικασταὶ ὀφείλετε νὰ με ἀκούσῃτε προηγουμένως καὶ κατόπιν νὰ κάμετε ὅ,τι σὰς λέγει ἡ συνειδήσις σὰς.

Θὰ σὰς διηγήθῃ μίαν περίπτωσιν, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦτο περὶ τῆς ἐξώσεως, διότι σὰς θεωρῶ πατέρα τοῦ ἔθνους καὶ ἐγὼ εἶμαι πατὴρ τῆς ἐπαρχίας μου καὶ πατὴρ τοῦ ἔθνους μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης καὶ ὀφείλεται νὰ με ἀκούσῃτε. Ὅτε ἐννεργούντο αἱ ἐκλογαὶ ἐν τῇ

ἐπαρχία μου, μ' ἐκάλεσεν ὁ κ. Καραπάνος καὶ με εἶπε, πρόσθε νὰ εἶσαι μαζί μου ἢ ἄλλως θὰ σὲ καταπολεμήσω.

Καραπάνος. Ψεῦδος ἀνκιδέστατον.

Ἀμβράζης. Ἐκεῖνος ὅστις θὰ ἐναντιωθῆ εἰς τὸ ἐλάχιστον θὰ τιμωρηθῆ παρ' ἐμοῦ, διότι εἰμι ἑκατομμυριοῦχος.

Πρόεδρος. Περὶ τῆς ἡλικίας πρόκειται.

Φωτήλας. Μὴ τὸν ἐμποδίζετε νὰ ὁμιλήσῃ. (θόρυβος)

Ἀμβράζης. Ἐὰν, Κύριοι, με διακόπητε, δὲν θὰ δυνήθω νὰ ὁμιλήσω. Τὴν ἡλικίαν τὴν ἔγω· διότι δυστυχῶς ἡ ἔνστασις τῶν ἐνισταμένων δὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ τοὺς φυσικοὺς νόμους. Ἐπομένως δὲν δύναται νὰ μοὶ ἐλαττώσῃ τὴν ἡλικίαν, ἀφοῦ ἡ παρουσία μου γεγονυία τῆ φωνῆ μονονοῦχι κρᾶζει ὅτι φέρω 31 καίους ἢ μαρτύριος· διότι εἰμαι τὸ θῦμα. Τὴν ἡλικίαν τὴν ἔφεραν ὡς πρόφασι οἱ ἐναντίοι μου, διότι θέλουν ἐξ ἄπαντος νὰ με ἀποβάλουν· ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ γείνη, διότι εἶναι ἀδικον καὶ τὴν ἀδικίαν πρέπει νὰ τὴν καταπολεμή ἢ Βουλὴ. Ἐὰν ἐγώ, κύριοι, εἰμαι πράγματι ἔνοχος, ἄς ἀποδείξουν τὴν ἔνοχὴν καὶ τότε ἐγὼ πρῶτος νὰ πάθω· ἂν ὅμως δὲν εἰμαι ἔνοχος, ὅπως δὲν εἰμαι, τίς θὰ δυνήθῃ νὰ καταψηφίσῃ κατ' ἐμοῦ;

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ.

Διὰ τῆς ἀποτυχίας τοῦ κ. **Φιλήμονος** ὡς βουλευτοῦ Ἀττικῆς ἐχέρευσεν ἡ θέσις τοῦ Ἐφόρου τοῦ Βουλευτηρίου, ἐπομένως τοῦ **Ἐφόρου τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς**. Λέγομεν ἐχέρευσεν, ἂν καὶ ὁ Ἐφορος δὲν εἶναι ἰσόβιος, ἀλλ' αἰρετός, ἐπομένως ὁ κ. Φιλήμων ἠδύνατο νὰ ἐκλεχθῆ Βουλευτῆς, χωρὶς νὰ ἐκλεχθῆ καὶ Ἐφορος. Ἀλλ' ἡ ἀπὸ ἐξαιτίας, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, ἐργασίᾳ τοῦ κ. Φιλήμονος ὡς Ἐφόρου τῆς Βιβλιοθήκης εἶναι τοιαύτη, ὥστε δικαίως ὑπ' ὅλης τῆς κοινῆς γνώμης νομιζομένου τούτου ὡς ἀυτόχρημα **Ἰδρυτοῦ** τῆς σπουδαιοτέρας καθ' ὅλον τὸ Κράτος καὶ καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολὴν δημοσίας Βιβλιοθήκης, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ διπλῆ γνώμη μεταξύ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους, εἴτε συμπαθούντων εἴτε μὴ εἰς τὰ πολιτικὰ φρονήματα τοῦ κ. Φιλήμονος, εἴτε ἐκ τῆς πτέρυγος εἰς ἣν οὗτος θὰ ἐτάττετο ἢ ἐξ ἐκείνης καθ' ἣς οὗτος θ' ἀντετάσσετο, ὥστε δικαίως ὄλοι τὴν ἀποτυχίαν του ὡς Βουλευτοῦ Ἀττικῆς ἐθρήνησαν καὶ διὰ τὴν ἀπώλειαν ἑνὸς τῶν ἐγκρίτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου μελῶν διὰ τὰς γνώσεις καὶ τὴν μεγάλην πολιτικὴν ἀγωγὴν του καὶ τὴν καθόλου φιλελεύθερον πορείαν του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Βουλῆς ἢ τὰς προόδους μετὰ φίλτρου εἰδικοῦ παρακολουθούμεν καὶ οἱ τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν κάτοικοι, διότι τὴν νομιζομεν ἐκ τῶν ὀροσερωτέρων πηγῶν τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως, ἐν τόπῳ ἐνθα ἡ πνευματικὴ ἀτμοσφαῖρα εἶναι τόσον ζηρὰ καὶ αὐχμηρὰ καὶ ἀνυδρῶς. Μετὰ τὸ Πανεπιστήμιον ἢ Βιβλιοθήκην τῆς Βουλῆς ἦτο τρόπος τινα τὸ μοναδικὸν ὑδραγωγεῖον διὰ τοὺς ζῶντας καὶ πνευματικῶς.

Πρέπει νὰ σὰς διατυπώσωμεν μερικὸς ἀριθμοὺς ἵνα ἐννοήσητε πόσον κολοσσαῖον εἶναι τὸ ἔργον ἑνὸς ἀτόμου

μὴ ἔχοντος νὰ διαθέσῃ περιουσίαν, ἀλλὰ ζῆλον ἀπειρον, ἱκανότητα θετικὴν καὶ πολλὴν νοημοσύνην, δι' ἔργον τοῦ ὁποίου ἡ ἀξία ὑπερβαίνει σήμερον εἰς χρήματα τὰ **2,000,000** δραχμῶν.

Ὅταν παρέλαβε τὴν Βιβλιοθήκην ὁ κ. Φιλήμων, ἠρίθμηται τόμοις **3,500**

Τὴν στιγμὴν δὲ καθ' ἣν γράφομεν ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Βουλῆς ἀριθμεῖ, ἂν ἀγαπήτε, τόμοις **80,000**

Ἦτοι ὁ κ. Φιλήμων διὰ μόνου τοῦ ζήλου, τῶν σχεσῶν του καὶ τῆς προσωπικῆς ἐργασίας του, ἦτις ἀπερίροφα κατὰ τὰ πρῶτα ἐτη ὅλας τὰς ἡμέρας του, ἂν μὴ καὶ τὰς νύκτας, ἐργασίας τὴν ὁποίαν μόνον αὐτὸς ἠδύνατο νὰ κάμῃ, παρομιωδῶς ἀντέχων εἰς διανοητικοὺς μόχθους, χωρὶς νὰ στερεῖται οὐδὲ τὰς ὥρας τοῦ περιπάτου, τῆς ραιδρότητος καὶ τοῦ Νέγρη του, κατόρθωσε νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τόμοις **76,500**, κατῆχοντας χώρον ἐν τῇ Βουλῇ ἑνὲκ μικρῶν καὶ μεγάλων δωματίων.

Οἰκονομικοὶ πόροι πρὸς τὸ ἐπιβάλλον αὐτὸ ἔργον ἐχρησίμευσαν πρῶτον μὲν αἱ δωρεαὶ τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων, τὰς ὁποίας δι' ἰδιωζόντος ἠλεκτρισμοῦ, μυστηρίου ἰδικοῦ του, προῦκᾶται ὁ κ. Φιλήμων καὶ αἱ δαπανώμεναι **30,000** κατ' ἔτος δρ., ἄς ὡς Βουλευτῆς καὶ Ἐφορος κατόρθωσε ν' ἀποσπᾶσῃ παρὰ τῆς Βουλῆς, μὴ δαπανώσης πρὸ αὐτοῦ οὔτε τρισεχιάς δραχμᾶς.

Μεταξὺ τῶν μεγάλων, ὄντως ἀμερικανικῶν δωρεῶν, διεκρίθησαν αἱ τῶν κ. κ. Κούππα, Βελκωρίτου, Διδῶ, Δοσίου, Παρίση, Μιχαὴλ Μελά καὶ ἄλλων.

Καὶ ἤδη ὁ πλοῦτος τῆς Βιβλιοθήκης ὡς πρὸς τὰ Νομικὰ, τὰς Πολιτικὰς Ἐπιστήμας, τὴν Ἱστορίαν, τὴν Γεωγραφίαν καὶ τὰς Περιηγήσεις, ἐξ ὧν τὸ τμήμα τῆς Ἀνατολῆς εἶναι σχεδὸν τέλειον, εἶναι πλοῦτος Ἐκατομμυριοῦχος.

Ὁ κ. Φιλήμων ἐπέστησεν ἰδιωζόντως τὴν προσοχὴν του πρὸς συγκρότησιν μοναδικῆς συλλογῆς ἐνδιαφερούσης εἰς τὴν πνευματικὴν Ἱστορίαν τοῦ ἔθνους, ἦτοι ὅλων τῶν ἀπὸ Ἀλώσεως Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τοῦ 1833 ἐκδοθέντων ὑπὸ Ἑλλήνων βιβλίων, εἴτε πρωτοτύπων, εἴτε ἐκ μεταφράσεων.

Συνέστησεν ἐπίσης Τμήμα χειρογράφων, τῶν ὁποίων ὁ πολυτιμότερος ἀδάμας εἶναι ἡ διπλωματικὴ Ἀλληλογραφία τοῦ Μιχαὴλ Βόδα Σούτσου πρὸς τὸν περίφημον Gentz καὶ τοὺς ἄλλους πολιτικοὺς ἀνδράς τῆς Εὐρώπης.

Συνῆψε τακτικὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ τῶν ξένων Κυβερνήσεων καὶ Κοινοβουλίων καὶ ἤδη δι' ἀπλῆς ἀνταλλαγῆς, ἡμῶν ἐλάχιστα σχετικῶς προσφερόντων, λαμβάνομεν ὅλους τοὺς ἐπισήμους θησαυροὺς ἐκείνων.

Κατήρτισε τὴν τελειοτέραν συλλογὴν καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Εὐρώπην τῶν Ἑλληνικῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, προσενεγκῶν αὐτὸς μόνος ἐξ ἰδίων **300** σῶματα ἐφημερίδων διαφόρων.

Ἐσχημάτισε τελείαν συλλογὴν τῶν Πρακτικῶν τῶν Εὐρωπαϊκῶν Βουλῶν.

Συνέλαβε τὴν λαμπρὰν ιδέαν τῆς συστάσεως Στρατιωτικοῦ Μουσείου τῶν ὅπλων καὶ τῶν στολῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀγῶνος.

Ἐπεισε τὸν μέγαν ἐκδόστην τῆς Γαλλίας καὶ φιλέλληνα Didot νὰ μᾶς προμηθεύσῃ βιβλία μετὰ τὴν πρωτῆκουστον ἐκπτώσιν τῶν **30 %** τοῦ Ἐφόρου τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Πανεπιστημίου κ. Μελετοπούλου κατορθώσαντος νὰ

προμηθεύσῃ βιβλία παρὰ τοῦ Βίλμπεργ με ὑπερτίμησιν μεγαλειτέραν ἢ ὁ κοινὸς ἀγοραστῆς **15 %**.

Ἐχει δ' ἐν τῷ νῦ αὐτοῦ πλήρες σχέδιον ἰδρύσεως ἰδίας οἰκοδομῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς, χωρητικότητος **500,000** τόμων, μετὰ πλῆθὺν αἰθουσῶν καὶ ἀναγνωστηρίων, μετὰ ὅλας τὰς ἀναπαύσεις, τὴν εὐρωπαϊκὴν τάξιν καὶ εὐκολίαν, δι' ὧν καὶ μόνων ἔσται δυνατὴ καὶ ἡ τοῦ τοσοῦτον δι' Ἑλλήνας ἐπικινδύνου δανεισμοῦ κατάργησις. Ἐχει δὲ ὄχι μόνον τὸ σχέδιον τῆς οἰκοδομῆς ἑτοιμον, ἀλλὰ καὶ τὰ οἰκονομικὰ μέσα δι' ὧν θέλει προβῆ εἰς τὴν διεκπεραίωσιν αὐτοῦ.

Τοιοῦτο τὸ κολοσσαῖον ἔργον τοῦ ἀνδρὸς, μὴ ἔχοντος δυστυχῶς πολλοὺς συναδέλφους του—προκειμένου περὶ ἔργων—καθ' ὅλην τὴν σύγχρονον Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος. Ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα, ἀνεφάνη οὐχὶ Ἑλλήν, ἀλλ' Ἀμερικανὸς πολίτης ὁ κ. Φιλήμων.

Ἐὰν ἠθέλομεν πλὴν τῶν ἀριθμῶν νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ περὶ τῆς ἠθικοπολιτικῆς ἐννοίας τῆς ἐργασίας ταύτης, θὰ κατελύομεν τὸ ὀλιγώτερον μίαν ἐτι σελίδα τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**.

Τὸ ἔργον εἶναι βεβαίως ἀκόμα ἡμιτελές· ἀλλὰ ἡ δόξα τοῦ ἐργάτου τελεία.

Εἰς τὴν Βουλὴν ἀπέικεται ἡ συμπλήρωσις τοῦ ἔργου διὰ τῆς μὴ ἀποχενώσεως τοῦ τέκνου παρὰ τοῦ πατρὸς.

ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝ:

Οὐδὲ οὐσία, οὐδὲ τύπος συνταγματικῶς θὰ παραβιασθῆ ἐὰν ἡ Ἐφορὰ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς, χωριζομένη ἀπὸ τῆς Ἐφορείας τοῦ Βουλευτηρίου, ἀνατεθῆ εἰς ἀνδρα μὴ Βουλευτὴν.

Ἀφοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἐκλέγωνται ὑπουργοὶ ἐκ μὴ Βουλευτῶν.

Ἡ Βουλὴ ὀφείλει νὰ ἐκλέξῃ Ἐφορον τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς τὸν κ. Φιλήμονα. Σῶζει τὸ ἴδρυμα καὶ ἀμείβει τὸν ἰδρυτὴν.

Καλιδάν.

ΟΡΝΙΘΟΣΚΑΛΙΣΜΑΤΑ.

Τῷ φίλῳ **I. Καμπούρογλω**. (Παρένθεσις. Καὶ ἐν πρώτοις, φίλε, ἀφοῦ μᾶς ἐδίδαξες πῶς πρέπει νὰ κλίνωμεν τὰς ἀπόκρεω—ἀποκρέω, ποῦ νὰ θυμηθῶ τὴν κλίσιν των, παρακλῶσόμεν νὰ μᾶς πῆς καὶ πῶς πρέπει νὰ κλίνωμεν καὶ τὸ ὄνομά σου· ἐνίκος ἡ ὀνομαστικὴ ὁ Καμπούρογλος· εἶσι; ἢ ὁ Καμπούρογλους; γενική, τοῦ Καμπούρογλου ἢ Καμπουρόγλου; δοτική, τῷ Καμπούρογλω ἢ Καμπουρόγλω ἢ Καμπούρογλου ἢ Καμπουρόγλου; Ἐχεις ἕνα διαβολόνομα, ποῦ δέκα χρόνια τώρα δὲν μπόρεσά νὰ τὸ κλίνω. Εἶναι τόσο στρυφνὸ, ὅσον καὶ τὰ γραφόμενά σου. Ἐκλεισεν ἡ παρένθεσις). Καὶ τώρα ποῦ σοῦ εἶπα αὐτὰ, εἶναι περιττὸν νὰ σοῦ πῶ τὰ ἐκτὸς παρενθέσεως.

Καὶ ἐγὼ ἔλεγα προχθὲς πρὸς τὴν ἐξαδέλφην μου.—Σοῦ ὀρκίζομαι, ἐξαδέλφη, εἶσαι τόσον ὠραία, ὥστε ἀξί-

ζεις χίλια φιλήμματα.— Ὀρκίζεσαι; με εἶπεν ἐκείνη σαβαρῶς, ἀλλ' οἱ ὄρκοι κατὰ τὸν κ. Δουζίναν, δὲν ἔχουν πλέον πέρασι!

Ἴδου ὅποιαν φοβερὰν χαλάστραν μᾶς ἔκαμεν ὁ ἀθεόφοβος βουλευτῆς: Νὰ μὴ πιστεῦσον πλέον οὔτε αἱ γυναῖκες τοὺς ὄρκους μας!

Ἀναγνούς τις τὰ πρὸς τὸν βουλευτὴν Μάνδραλον τηλεγραφικὰ δεινοπαθήματα τῶν Θεσσαλῶν, ἄτινα ὑφίστανται ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων,—Φαίνεται, εἶπεν, ὅτι οἱ φίλοι Θεσσαλοὶ δὲν θὰ ἠννύησαν ἀκόμη, ὅτι τοὺς τούρκους διεδέγημεν ἡμεῖς νομίμως.

Παληάνθρωπος.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΑΝΔΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ ἐρετεινὸς χειμὼν εἶναι πλούσιος εἰς δοκιμασίαν καλλιτεχνῶν. Κλειδοκυμβαλισταὶ, βερβητισταὶ, ἡθοποιοὶ, κοντραμπασισταὶ, ῥήτορες, ἀναδύονται καὶ καταδύονται ἐπὶ τῆς ἀθηναϊκῆς σκηνῆς, ὡς τὸ φάντασμα τοῦ Μπᾶνκου εἰς τὸν Μάκβεθ ἀνακύπτειν διαδοχικῶς καὶ πάλιν ἐξφανίζομενον.

Μετὰ τὸν **Λεκατσᾶν** καὶ τοὺς νεκροὺς μαθητὰς του, ἡ φυσιογνωμία τοῦ **Ἀνδρονόπουλου** ἐπεβλήθη ἐπὶ τοῦ φιλοθεάτρου δημοσίου διὰ τοῦ ἐπιβάλλοντος ἀναστημάτων καὶ παραστήματος τοῦ περιδεύοντος τούτου ἡθοποιοῦ. Ἠθέλησάν τινες νὰ ἀντιτάξωσι τὸν ἕνα κατὰ τοῦ ἄλλου, ἵνα κολοδώσωσι τοῦ μὲν τὴν δόξαν καὶ προσάψωσιν εἰς τὸν ἄλλον τ' ἀπομεινάρια.

Καμμία σχέσις μεταξύ τῶν δύο. Ἀνήκουσιν εἰς ἀντιθέτους ὅλους σχολὰς. Ἐὰν δὲν εἶναι κατὰχρησις, δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν βωμαντικὸν τὸν κ. Λεκατσᾶν καὶ κλασικὸν τὸν κ. Ἀνδρονόπουλον. Εἶναι τῆς πναρχαίας σχολῆς αὐτὸς καὶ τῆς νεωτᾶτης ἐκείνος. Ἑλληνικώτερος ὁ εἰς καὶ εὐρωπαϊκώτερος ὁ ἄλλος. Ὁ Ἀνδρονόπουλος δὲν δύναται νὰ ὑποκριθῆ τὸν **Χάμλετ** καὶ ὁ Λεκατσᾶς τὸν **Αριστοδήμου**.

Εἰς τὴν κλασικὴν ὑπόκρισιν τοῦ Ἀνδρονόπουλου ὑποβοηθεῖ πολὺ ἡ σωματικὴ του κατασκευὴ. Μεγαλόσωμος, ὑψηλὸς, βροντόφωνος, εὐπρόσωπος, ὠραῖος μύκρους ὀφθαλμοὺς, ὁ Ἀνδρονόπουλος ὡς **Αριστοδήμος** ἀπέτελει μεγαλοπρεπῆ ἐμφάνισιν, διακοσμομένην πλειότερον ὑπὸ τῆς λαμπρᾶς καὶ εὐπρεποῦς ἐνδυμασίας ἣν ἔφερεν.

Βεβαίως δὲν ἱκανοποιεῖ διόλου τὰ νεωτερίζοντα γούστα τῶν Ἀθηναίων. Ἡ ἀπαγγελία του διεκρίθη προχθὲς ἐπὶ μονοτονίᾳ. Μπορεῖ νὰ πῆ κἀνεὶς ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῆς τραγωδίας ἐκλαίει, ἐνῶ μποροῦσε κάποτε καὶ νὰ μὴν κλαίῃ. Μονοτονία ἱεροκήρυκος, συναρπαζούσα ἐν τῇ αὐτῇ νότῃ τὴν ἐκφρασιν τοῦ ὀδυνηροτέρου αἰσθημάτων μετὰ τοῦ: «Καὶ τώρα πάμε νὰ φύγομε!» Αἱ κινήσεις του ἀποβαίνουσι παρὰ πολὺ σπαρακτικαί. Ἡ δὲ φωνὴ του, καθὰ παρετηρήθη ὑπὸ τῶν γνωρισάντων αὐτὸν πρὸ δεκαετίας, ἀρκετὰ κατέπεσεν. Διότι ἄλλοτε ἢ φωνὴ τοῦ Ἀνδρονόπουλου χαλοῦσε κόσμοι ἐν τῷ θεάτρῳ. Ἦτο ὁ βροντοφωνώτερος ὅλων τῶν συναδέλφων του.

Ὁ Ἀνδρονόπουλος εἶναι ὁ μόνος ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἡθο-

ποιῶν ὅσπερ ἀνεγνώρισε τὴν εἰδικότητά του διὰ κύκλον τινὰ δραμάτων καὶ κατορθώνει νὰ περιστέλλῃ ἐντὺς αὐτοῦ τὴν ῥωμαϊκὴν φιλοδοξίαν του. Ὁ Ταβουλάρης θὰ τὸν ὠνόμαζεν ὡς πρὸς τὴν πτωχείαν αὐτὴν ἐπαίτην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς θὰ ἐδικαιοῦτο νὰ τὸν ἀυτονομάσῃ χρεωκόπον.

Ἡδύναται παριστάνων τὸν Ἀριστόδημον, τὸν Σαούλ, τὸν Διάκον καὶ ὀλίγιστα ἄλλα.

Ὡς Διάκος κατορθώνει προσωποποιήσιν ἐκπληκτικὴν. Γίνεται ἡ ζῶσα εἰκὼν του. Καὶ θὰ τὸν παρκαλέσωμεν νὰ παρᾶσχῃ εἰς τὴν ἐκτεθηλυμένην πρωτεύουσαν τὸ ἀρρενωπὸν αὐτὸ θέαμα.

Εἶναι συμπληθητικώτατος τύπος Βοημοῦ ἡθοιοιοῦ. Οὐδέποτε ἐγκαθίσταται ὀριστικῶς εἰς μίαν πρωτεύουσαν· οὔτε παρέχεται αὐτὸς εἰς ἐταιρίκας, ὡς μέλος θιάσου. Θιασάρχης εἶναι πάντοτε αὐτὸς, σχηματίζων θιάσους ἐκ τοῦ προχείρου.

Ἀκόμη ἡ αἰθουσα τοῦ θεάτρου θὰ βοᾷ ἀπὸ τοὺς γέλωτας οὓς διήγειρεν ὅταν ἔβαλε σ' τὰ αἵματα τὸν δημοτικώτατον Νικολόπουλον τοῦ ναυτικοῦ νὰ συμπαίξῃ μαζὺ τοῦ τὸν Ἀβενίρ εἰς τὸν Σαούλ. Ἀκόμα ξεκαρδίζονται γελῶντες οἱ παραστάτες τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο, ὅταν ἐνθυμῶνται τὴν ἐξοδὸν τοῦ βασιλέως Σαούλ νὰ παρκαλοῦθῃσιν ἡ αἰχμὴ ἐνὸς κονταριοῦ τὸ ὅποιον ἦτο τόσον μακρὸν, ὥστε ἐπροχώρει, ἐπροχώρει μόνον του, χωρὶς νὰ φαίνεται ὁ κρατῶν αὐτό. Ὅτε ἐφάνη ὁ Νικολόπουλος, τὸ δημόσιον ἐκολύμβησεν αὐτόχρημα εἰς γέλωτας ἐν μέσῃ τρυγῶδιζ. Ὁ Νικολόπουλος ἀφοῦ ἐκάθησε, συνεβούλευε διὰ νευμάτων τοὺς θεατὰς νὰ παύσουν γελῶντες, διότι δὲν εἶναι τρόπος.

Ἄλλοτε πάλιν ὁ Ἀνδρονόπουλος ὑπεκρίνετο τὸν Ἰενονάριον ἐν τῇ Λουκρητῖα Βοργιά. Ὡν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅπου ἐκσφενδονίζει τοὺς κερανοὺς του κατὰ τοῦ μεγάρου τῆς Λουκρητίας, ὡς οἴκου ἀσελγείας, οἴκου μοιχείας, οἴκου ἀνοσίων συνδυασμῶν, οἴκου . . .

Ὁ Ἀνδρονόπουλος λησμονεῖ τὰ περαιοτέρω καὶ μὴ δυνάμενος τίποτε ἄλλο νὰ εἴπῃ, λαμβάνει ὕφος ἀρειμαίνιον καὶ ἀντὶ πάσης ἄλλης συνεχείας λέγει μετὰ στόμφου:

Ἕλληρος τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει

καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνήν.

Ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει τῶν συναδέλφων του τ' εἶν' αὐτὸ ποῦ ἔκαμε;

— Τί θέλατε, νὰ χαλάσω τὸ δρᾶμα; Τοῖς ἀπῆντησεν ἐν πάσῃ ἀφελείᾳ.

Ὡς ἄνθρωπος εἶναι ὅ,τι γενναῖον καὶ ἐλευθέριον ἐπλασεν ἡ φύσις. Τὰ καφρανεῖα τῶν Ἀθηναίων γνωρίζουσι τί λέγομεν. Δύναται νὰ δαπανήσῃ ἐν μιᾷ ἐσπέρᾳ ὅ,τι ἔχει. Εἶναι ὁ πρῦτανος τῶν τραταριστῶν. Ὁ Θεοδωράκης μας ὁ Κολοκοτρώνης δὲν πιάνει χαρτοσιὰ πρὸ αὐτοῦ. Τοῦ ἐρχεται ἐνίοτε νὰ καράσῃ εἴκοσι ἢ τριάντα θαμῶνας, ὅλως διόλου ξένους πρὸς αὐτόν. Κερρᾶ καὶ ὅταν ἔχει νὰ πληρώσῃ, κερρᾶ καὶ ὅταν δὲν ἔχη. Ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει, μὲ ὄλον τὸ ἐπιβλητικὸν ὕφος του λέγει καὶ αὐτὸς τὸ περιφρημον:

— Δικό μου εἶναι, τοῦ ζαχαροπλάστου μὴ τολμῶντος οὔτε νὰ μουρμουρίσῃ.

Ἐν Σμύρῃνῃ τὸν ἐβασάνιζέ ποτε ὑποδηματοποιὸς, πρὸς ὧν χρεωστοῦσε κάττι τι.

Μίαν ἡμέραν εὐρέθη εἰς τὰς ἐξάψεις του.

— Καὶ ἐξαγαγὼν τὸ ὠρολόγιόν του,

— Ἀφοῦ δὲν με πιστεύεσαι, λέγει πρὸς τὸν ὀγληρὸν ὑποδηματοποιὸν, νὰ, πάρε τὸ βολόγι μου.

Τοῦ ὑποδηματοποιοῦ τείναντος τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὸ τσεπώσῃ,

— Ἐ, ἀφοῦ τὸ παίρνεις, κ' ἐγὼ δὲν σ' τὸ δίδω, τοῦ λέγει ὁ Ἀνδρονόπουλος.

Περὶ τῆς ἀξίας του ὡς ἡθοιοιοῦ οἱ φίλοι του διαδίδουν ὑπερβολικοὺς ἐπαίνους.

— Μεταξὺ ἄλλων ἔλεγέ τις ὅτι ὅταν παρέστησεν ἐν Λιβερπούλῃ, πῆγαν νὰ τὸν ἴδωῦν ἡ Ῥιστόρη καὶ ὁ Ῥόσσης καὶ ἐφυγαν ἀπὸ φούρκαν διὰ τὴν μεγάλην τέχνην τοῦ Ἀνδρονόπουλου.

— Καὶ μπορούσαν νὰ σταθοῦνε; ἠρώτησε σατανικώτατα εἰς τὸν παρισταμένον.

Μεθ' ὅλα ταῦτα χαιρετίζομεν εὐχρέστως τὴν ἐπάνοδον τοῦ κ. Ἀνδρονόπουλου καὶ πιστεύομεν ὅτι θὰ μᾶς δώσῃ καὶ τὸν Διάκον ἐν μεγαλοπρεπεῖ παραστάσει, ὅσον ἀρορᾷ τὰς ἐνδυμασίας. Τὸ δημόσιον θὰ συρόευσθαι θερμότερον καὶ πολυπληθέστερον ἀπὸ τὸν Ἀριστόδημον εἰς τὸν Διάκον.

Καλιθάν.

«ΤΡΕΛΛΑΙΣ.»

ΠΡΩΤΟΝ

11

Πῶ! πῶ! πῶ!

Ἄγαπῶ ἐν' ἀγγελουδί, μὰ εἶν' ὠμορφο πολὺ.

Κάττι χεῖλη ζαχαρένια, τρελλαμένα γιὰ φιλί.

Ἐχει μάτι μαῦρο μαῦρο, σὲ θωρεῖ καὶ μέλι στάζει,

Ἡ γλυκάδα τῆ καρδιά μου σὰν τὸ φύλλο τῆ ταράζει.

Πῶ, πῶ, πῶ! εἶναι μιὰ τρέλλα· σοῦ μιλεῖ γλυκὰ γλυκὰ.

Μ' ἕνα λόγο σὲ τρελλαίνει, σοῦ σταυρώνει τῆ καρδιά,

Καὶ ποναῖς, κί' αὐτὸ γελᾷ, δὲν τοῦ μέλει τί σοῦ κάνει,

Μιὰ ματιὰ του μὲ σκλαβώνει, πῶ, πῶ, πῶ, θὰ μὲ τρελλάνη.

12

Νὰ ἦθελες

Ἐστὴ χεῖλη σου, μελαχροινὸ, τραντάφυλλα ἀνθίζουν,

τὰ χεῖλη μου ἔχουν δροσιὰ.

Νὰ ἦθελες, νὰ ἔστην ἔδινα, γλυκὰ νὰ τὰ πατίζουν,

τὶ ζηλεμένη συντροφιά!!

13

Ἐὶς τὸν ζάχαρι

Λέγουν τ' ἀστέρια τοῦραναῦ τῆ νύκτα πῶς μιλοῦνε

Κί' ὅποιος ἀγάπη ἔχει πολὺ, πῶς τὸν παρηγοροῦνε.

Μὰ γὼ ἀστέρια κί' οὐρανό θάρῶ ἐστὴ δυὸ τῆς μάτις,

Ποῦ στέλνουν τῆ παρηγοριά σὰν ζάχαρι κομμάτις.

Solo.

Τύποις «ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»